

a să pună capăt unei călătorii, que-î preocupasse atât de mult. Înfine trăsura se oprî pe țărmii riului Gigitonhonha, alle quăruî ape erà limpedi ca cristalul. Acî cătà ei să se stabiléscă.

Negrul le ajutâ la descărcarea obiectelor, și căruțarul, după que-și priimî plata, le dette mâna amicalmente și plecâ.

CAPITULUL XII

O nópte în mișloculă desertelor.

Erà apprópe de immurgitulă sereî, quând sârmanii nostri emigranți remasseră singurî. Tînutul în quare se află, aveà unū aspectū încântător; ânsă nu erà dequătū unū întinsū desertū. Nu se vedeà nicî măcar urmă de omū, pretutindenî domnià o adîncă tăcere. Quâte-va passerî numai cu penele strălucitóre, ascunse în desimea frunzelor de arborî, făceà să resune aerulū prin ultimele lor cântece; animale necunnoscute se arrētà icî colo peste câmpia, și, speriate la vederea străinilor, se retrăgeà repede în crângurî.

« Înfine, éttō-ne ajunsî, copii mei, disse tatălū Riemann. Dumneđeū a condus pașii nostri; numele seū fie bine-cuvântatū!